

8- KINH PHẠM CHÍ DŨNG TỪ

Một thời Đức Phật trụ ở khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, nước Xá-vệ, an cư ba tháng vừa xong.

Bấy giờ ở nước Đọa Sa, các trưởng giả giao trách nhiệm cho chàng Phạm chí tên Dũng Từ đến tranh biện nạn vấn Đức Phật, nếu thắng sẽ thưởng năm trăm đồng tiền. Chàng Phạm chí này cũng trong suốt ba tháng đọc hơn năm trăm câu hỏi khó, trong mỗi câu hỏi còn có sự biến hóa nên tự cho là không ai có thể thắng mình nổi.

Sau ba tháng an cư, Đức Phật cùng các vị Tỳ-kheo muốn đến nước Đọa sa. Ngài du hành thuyết giảng ở các địa phương, từ từ đi dọc theo bờ suối Di-hầu đến điện Cao quán của nước Đọa sa.

Các vị Trưởng giả được nghe tin Đức Phật và chúng Tỳ-kheo đi đến nước mình, lập tức cùng tập hợp hơn năm trăm người, nói với chàng Phạm chí:

–Phật đã đến nước chúng ta, hãy mau đến vấn nạn cho tới cùng.

Chàng Phạm chí liền đi với các vị trưởng giả đến chỗ Đức Phật, cùng nhau chào hỏi, rồi ngồi xuống một bên. Trong số các trưởng giả, có người đánh lễ Đức Phật, có người hướng về Đức Phật chấp tay, có người im lặng. Tất cả đều ngồi xuống.

Chàng Phạm chí nhìn uy thần Phạm tướng cao tột, tối thượng của Đức Phật, cảm thấy không thể biện luận với Ngài trong lòng lo sợ, không thể nói năng gì được. Đức Phật biết rõ chàng Phạm chí và các vị trưởng giả đã cùng nhau bàn bạc như thế nên nói kinh Nghĩa Túc này:

*Tự nói Tịnh pháp tối thượng
Ai có pháp sáng bằng Ta
Chấp kiến thức thấy khoái lạc
Bởi vì mãi học theo tà.
Luôn giữa chúng muốn vượt thắng
Kẻ ngu buông lời trói nhau
Tranh biện, ý quên nghĩa lạc
Lại vấn nạn lời trí tuệ.
Trong chúng hỏi cần hợp nghĩa
Muốn hỏi, nghĩa phải trọn câu.
Giữa chúng, lý cùng sinh hận
Điều khó hiểu, chúng khen hay
Thân tự hành sinh nghi niệm
Tự nghĩ sai, sau sinh hối.
Muốn trừ nghi, quên ý tưởng
Muốn hỏi tà, sai chánh pháp.
Khi cùng lý sinh buồn lo
Ngồi không vui, nằm than thở.
Do học tà, sinh ý loạn
Biện không thắng, sinh hận tâm
Đã biết vậy, cần giữ miệng
Khẩu tranh biện nạn mới sinh
Ý muốn tranh mới có chuyện.
Lời nói lành là ánh sáng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lời vui đẹp, lòng hỷ hoan
Vì muốn vui, thân tự hại
Kẻ tự cao vướng hạnh tà
Nếu không học, sao tăng tiến?
Bậc có học không cãi suông
Không biện suông được giải thoát.
Nương cậy nhiều cùng đau khổ
Muốn kết bợn gây khó Ta
Đến mạnh mẽ, đi khỏi thẹn
Ai là người người biện tranh!
Tâm còn mê, mong nạn vãn
Người tà vạy, mãi tự nghi
Người trồng hoa, không có quả.
Lời nói ra phải cầu nghĩa
Chuyển tà ngụy, cầu quang minh
Đồng nghĩa pháp, cùng thương tổn
Với pháp thiện dấu luận tranh
Không ưu sầu quả thiện ác.
Cần đến đây vì nghe pháp
Bỏ ý tranh, suy chân lý
Cùng Đại tướng, quân luận nghị
Như đốm lửa sáng cùng khắp.

Phật nói kinh Nghĩa Túc xong, các vị Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M